

„Daloties mēs izrādām cilvēkam, ka viņš vai viņa mums rūp.”

GRŪTĪBAS DALĪTIES

Dons Haijuns

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Ham, ham, ham. Endrjū norija savu popkornu un paņēma vēl vienu sauju.

Vecākais brālis Keilebs bija atgāzies divānā, turpat viņam blakus. „Ei, es arī varu nedaudz paņemt?”

Endrjū nenovērsa savu skatu no televizora. „Nē.”

„Nu, izbeidz. Tu tak vari dalīties.”

Keilebs stiepās pēc bļodas, bet Endrjū to parāva nost.

„Nē! Es jau tev teicu. Vairs neprasī!”

„Labi!” Keilebs piecēlās un izgāja no istabas.

Nākamajā dienā Endrjū iegāja virtuvē. Keilebs gatavoja suši no rīsiem, jūraszālēm un cūkgaļas konserviem.

Endrjū mutē saskrēja siekalas. „Vai es arī varu nedaudz dabūt?”

„Nē,” atbildēja Keilebs.

Tas ārkārtīgi sadusmoja Endrjū. Viņš noskrēja pa trepēm, lai pastāstītu tētim.

„Kāpēc Keilebs ir tik savtīgs?” viņš jautāja.

Tētis sarauca pieri. „Es redzēju, kā vakar tu nedalījies ar savu popkornu. Kāpēc lai Keilebam būtu jādalās ar tevi, ja tu nedalījies ar viņu?”

„Jo viņš ir mans brālis!” atbildēja Endrjū.

„Tad kāpēc tu nedalījies ar viņu?”

„Viņš ar mani arī nekad nedalās! Pie tam es popkornu biju pagatavojis sev, ne viņam,” atteica Endrjū. Taču viņš īsti nejutās labi. Iespējams, ka nedalīties ar brāli bija nejauka rīcība.

„Vai tu zināji, ka Korejā dalīties ir ļoti svarīgi?” jautāja tētis. Endrjū ģimene bija no Korejas. „Daloties mēs izrādām cilvēkam, ka viņš vai viņa mums rūp. Līdz ar to, ja tu nedalies, tu it kā šim cilvēkam pasaki, ka viņš vai viņa tev nerūp.”

„Bet man patiesi rūp Keilebs.”

Endrjū padomāja par to, kā rīkotos Jēzus. Viņš atcerējās, kā Jēzus mīlēja ikvienu — pat tos, kuri pret viņu

nelaipni izturējās.

„Es domāju, ka rīt padalīšos ar Keilebu un skatīšos, kas notiks,” viņš pateica tētim.

Tētis pasmaidīja. „Es domāju, ka tā ir laba ideja.”

Kad tovakar Endrjū devās gulēt, viņš domāja par to, ko vēl jauku varētu Keileba labā izdarīt. Viņš bija sajūsmā par to, ka sāks dalīties!

Nākamajā rītā Endrjū gaidīja pārsteigums. Keilebs bija viņam pagatavojis brokastis!

„Tētis ar mani runāja par dališanos,” teica Keilebs. „Es vēlos pielikt lielākas pūles. Tāpēc šo es pagatavoju tev.”

„Paldies!” atbildēja Endrjū. „Arī es vēlos vairāk pacensties!”

Vēlāk, tanī pašā dienā, Endrjū un Keilebs skatījās filmu. Endrjū ļāva Keilebam izvēlēties filmu. Tad viņš pagatavoja Keilebam popkornu! Viņš ieskatījās bļodā. Šķita, ka popkorns viņu uzrunāja, sakot: „APĒD MANI!” Taču Endrjū tam pat nepieskārs. Viņš iedeva Endrjū bļodu un pateica: „Tas viss ir tev. Piedod, ka iepriekš nedalījos.”

Endrjū dalījās ar Keilebu visas nedēļas garumā. Viņš ļāva Keilebam lasīt viņa grāmatas. Viņš ļāva Keilebam izmantot viņa flomāsterus. Viņš ļāva Keilebam spēlēties ar viņa mīļāko rotaļlietu. Viņš pat ļāva Keilebam veikt papildu gājienu, kad viņi spēlēja kādu spēli.

Jo vairāk Endrjū dalījās ar Keilebu, jo vairāk Keilebs dalījās ar Endrjū! Drīz vien viņi visu laiku sāka darīt viens otra labā ko jauku. Endrjū zināja, ka Debesu Tēvs viņam palīdzēja dalīties ar savu brāli. Endrjū nebija tik nevainojams kā Jēzus, taču katru dienu viņš centās aizvien vairāk Viņam līdzināties. ●

Šie notikumi norisinājās ASV.